

FESTIVAL DE
PROSA, POESIA
I CURTMETRATGE

10a EDICIÓ
SOLSONA,
21 D'ABRIL DE 2018

WWW.PREMISDRAC.CAT

PREMI POESIA 2018

SÒPIT DE COLORES

DE PATOLL DE GRISOS

I

He cosit amb poemes les mirades
i les hores amb lletres de carmí
i les nits amb vellut de veus alades,
de paraules suaus com el setí.

He brodat amb els versos els onatges
i els abismes que assetgen el teu cos
on la tebior roent daura les platges
i l'oreig ve a besar un esclat de flors.

Amb boixets he fet puntes de coixí
al teu coll i en l'esponjament dels llavis
i als cabells i a les mans de gessamí
en la nit que ofegava els meus desvaris.

La cintura del dia parpelleja
amb malucs de plata i templa florida
i esgrafia sentors de neu i menja
engrunes dels amors que han fet fallida.

II

He deixat la pell a les cantonades
on la crosta vesteix capes boiroses,
on jau el ressò mort de les petjades
i el pinzellar grisenc de veus ombroses.

He deixat la pell, he clavat la banya,
m'he xopat de pluges -també d'albades-.
L'espera s'ha fet vella i s'afiganya,
el temps ha extraviat les veus gastades.

Queda una llum somorta d'enyorança
i un cristall al mujol d'una quintana.
Eren verds els teus ulls, com l'esperança,
era blau el meu cel, com la mar blana.

(Eixorca, s'ha ajaçat la pell cansada:
la sínia del plaer resta aturada.)

III

D'ençà que tu no hi ets, mastego sorra
i em torba el brogit de les onades
i tinc els ulls humits de rou d'aurora
i he abaixat del cor les persianes.

Se m'ha assecat el temps i em crema al ventre
i m'emmandreix la neu de les carenes
i s'ha aclofat la veu que em nega sempre
la pau que jo he volgut i a mans plenes.

D'ençà que tu no hi ets, és menys blavosa
la tarda que endolceix a la paleta
l'esclat viu dels colors de l'existència

en un morir segur dins la llum fosa
i en l'agredolç estatge de la pleta.

(És mala educació tanta insistència.)

IV

I sòpit de colors, taco la fosca
i m'esgrumo en el roig de les paraules
i en la pell engruixida per la tosca
de les fulles dels anys que ja decauen.

Estintolo el plugim de les carícies
i m'embasto la boca amb silencis
i m'afollen l'esquena les resquícies
dels aires que he gastat en tants dispendis.

Llastat per les penyores que m'escriuen
els sonets de la vida malgastada,
em sé indiferent a allò que em diuen:
m'han endurit els anys la carcanada.

(I si una engruna de cosa m'estova
el païdor enterc, que se m'enguanta
com la fosca profunda d'una clova,
és la gent que m'estima... i que m'aguanta.)